

Antagelsen af og i alle Tilfælde den direkte Komando over og eventuelt Afstedigelsen af Kedelpasseren, bringer ogsaa dennes Ansvarsfølelse og Initiativ aldeles af Lave; thi han maa igennem sin direkte Afhængighed af Fabriksinspektoren blive stemt til at betragte Kedelejerens Instruktion og Tilsyn næsten som en Indblanding af uvedkommende. Vi formene tværtimod, at der trænges til en Lov, som stærker Kedelejerens Ansvar for Kedelpasseren og Kedelpasingen og fæstner Kedelpasserens Ansvar over for Kedelejeren, hvilken dog, naar alt kommer til alt, er den eneste, som kan tilvejebringe Sikring imod forsømmelig og utilbørlig Kedelpasing.

Endelig bør det ikke overses, at der er en social Fare i at lovfæste en Eksamen som obligatorisk for Kedelpasseren, thi derved vil Kedelpasingen blive monopoliseret til mulig Skade for Samfundet i det forudseelige Tilfælde, at Kedelpasserne — der selvfølgelig ville udvikle sig til en Stand og en faglig Organisation — gøre samlet Strejke. En anden Sag var det, om man søgte indført en Eksamen, som gav Berettigelse (men ikke Eneberettigelse) til at passe Kedler, ligesom man har Eksamen, som aabner Udgang til Telegrafistens, Jærnbanefunktionærens og lignende Stillinger; men gør man Eksamen og faglig Foruddannelse obligatorisk for Kedelpasseren, saa udbeholder man i Strejketilfælde Samfundet til at slukke Ilden under sine Dampkedler, da Loven vil hindre Anvendelsen af frivillige Kedelpassere, som ikke have gaaet 12 Maaneder i Lære i en Maskinfabrik og passeret en Eksamen.

At Lovforslaget ogsaa vil volde Landbrug og Industri en i saa trykkede Tider følelig Udgift ved at paalægge dem direkte eller gennem Lønforhøjelse at udrede Bekostningen ved Kedelpasserens Væretid i et Maskinværksted, skal kun nævnes, fordi det maa være en Grund mere til at modsætte sig Lovforslaget, naar man i øvrigt ikke sympatiserer med dets Principper. Og det er endda ikke nok med at uddanne en (1) Kedelpasser, thi skal man ikke i Sygdomstilfælde eller

andet tilfældigt Forfald være nødt til at standse Dampmaskinen og altjaa maaste en helt udstrakt Virksomhed, saa maa man holde mindst en (1) uddannet Kedelpasser i Reserve, og dette kan blive meget dyrt, da Manden let tager Anledning til, hvilken som helst Dag at søge andetsteds hen for at finde Anvendelse for den paa ham kostede faglige Uddannelse.

Man kan ganske vist imødegaa disse Indvendinger imod Lovforslagets Principper og Kostbarhed ved at indskrænke Rækkevidden for dets mest hæmmende Bestemmelser ikke til at gælde i ringere Grad, thi saa blive de ganske virkningsløse, men indskrænke dem til at gælde et Mindretal af Kedler; Lovforslaget anviser selv Besjen ved kun at forlange 1ste Klasse's Kedelpassere ved Kedler paa over 150 Kv. Fods Ildpaavirkningsflade, og forhøjer man denne Sats, saa formindsker man jo Antallet af Virksomheder, som falde ind under Lovens strenge Bestemmelser; men Mindretallet maa finde det umoralsk saaledes at begrænse den Sikkerhed mod Kedelprængning, som Lovforslaget agter at indføre, thi Bestyrelsen tilkommer de smaa ikke mindre end de store Kedlers ombærende, og Bekostningen ved Sikringen bør ikke paabyrdes alene de store Kedelanlæg, der ifølge Forholdenes Natur maa antages og vides at kunne have og at have mindst lige saa samvittighedssfuld Kedelpasing, som de smaa. Og man maa anse det for særlig uheldigt med Flertallet at sætte Grænsen for Forpligtelsen til 1ste Klasse's Kedelpassere op til 300 Kv. Fods Ildpaavirkningsflade, thi derved bringer man saa at sige samtlige Mejeriers og Landbrugs Dampkedler udenfor Lovens Virkning, uagtet disse Kedler i og for sig trænge i alt Fald ikke mindre end de store Kedler til at saa Kedelpasingen gjort mere sikker, da netop de hidtil have afgivet det aldeles overvejende Kontingent af Tilfælde, hvor Kedelpasseren er sat under Tiltale for Overtrædelse af Dampkedellovens Bestemmelser.

I lige Maade maa man principmæssigt misbillige Flertallets Forslag om en i Syg-